

TRĂIASCĂ CEA DE-A XXIV-A ANIVERSARE A ELIBERĂRII ROMÂNIEI DE SUB JUGUL FASCIST!

VIITOR DE AUR

Am vizitat, zilele acestea, câteva locuri din țara noastră. Am străbătut munții Carpați, trecând prin satele înșirate de-o parte și de alta a șoselei asfaltate. Majoritatea caselor de aici, care pot sta alături de cele mai frumoase vile de odinioară, sînt clădiri noi, adevărate bijuterii. Unele au, încă, pe dințară, roșul cărămizilor; altele se află în curs de construcție. Fostul orașel de provincie Pitești este astăzi o impunătoare cetate industrială. Bradul cu inima de aur, legendarul cuib al revoluționarilor Moți, unde, în ciuda bogățiilor din adîncuri, rînjea mizeria, a fost schimbat din temelie. Nu mai fusesem pe aci din 1965, dar în vara aceasta — numai după trei ani — nu l-am mai recunoscut. În Ardeal, multe sate din cîmpie par adevărate orașele, după cum unele de la munte se aseamănă cu stațiunile climatice.

În mormîntul de la Cozia, pe valea Oltului, Mircea poate dormi liniștit. Clătoria sa, de la Giurgiu pînă-n Carpați și de la Porțile de Fier la Galați și la mare, înflorește continuu sub soarele libertății socialiste. În nord, la Putna, unde își face somnul voevodul Ștefan, răsună tropote ca și la Cozia. Nu sînt cotropitori ca-n vremea de demult, ci mii și mii de vizitatori români și străini, veniți să admire locurile pline de frumuseți și încărcate de glorie, dar și înfăptuirile socialismului. Desculții și flămînzii de ieri sînt siguri azi că ziua de mîine le este asigurată pentru ei și pentru nepoții nepoților lor. Lumina aprinsă la 23 August 1944 va străluci peste veacuri. Și cînd urmașii noștri vor căuta să afle ce-a fost în aceste prime decenii de plămădire a lumii noi, vor găsi fapte demne de laudă, în toate domeniile de activitate. Vor lauda vrednicia minerilor a căror zi am sărbătorit-o acum cîteva zile; iscusința tuturor muncitorilor din fabrici și de pe ogoare va fi descoperită în fiecare colțisor de țară. În acești ani au fost puse bazele economice, politice și sociale, ale asigurării independenței și suveranității naționale, ale progresului continuu al patriei.

Aplicînd în mod creator principiile marxist-leniniste de construire a socialismului, partidul nostru va pune „la temelia întregii economii dezvoltarea industriei pe baza tehnicii celei mai avansate, creșterea aportului său la satisfacerea nevoilor productive și de consum la extinderea legăturilor economice și a cooperării cu străinătatea.”

Se vor crea, de asemenea, condiții pentru dezvoltarea continuă a producției în agricultură. Potrivit hotărîrilor Congresului al IX-lea, irigația, mecanizarea și chimizarea agriculturii sînt probleme ce stau în atenția permanentă a conducerii de partid și de stat.

Această mare acțiune va fi sprijinită de întregul popor. Industria va asigura utilajele necesare, mai ales pompe și motoare; oamenii muncii din agricultură vor pune umărul să înfăptuiască lucrările pentru ca, pînă în anul 1975, să fie irigate 3 milioane hectare. Avînd apa la îndemînă, folosind seminte dintre cele mai productive, vom putea să obținem permanent recolte mari, lată perspective deschise de partid, perspective de care ne apropiem cu fiecare an tot mai mult.

La realizările însemnate obținute pînă acum se vor alătura altele: în domeniul învățămîntului și culturii, în cel social-sanitar, în toate domeniile de viață.

„Desigur, — spunea tovarășul Nicolae Ceaușescu cu prilejul festivității de pe valea Jiului — în activitatea noastră s-au manifestat și neajunsuri asupra cărora partidul a atras atenția, le-a analizat și dezbătut, indicînd măsuri pentru remedierea lor.”

Mai avem încă mult pînă vom ajunge la nivelul de viață dorit. Dar oamenii muncii de la orașe și sate știu că pentru a atinge un nivel de viață an de an mai ridicat, trebuie să-și întărească eforturile în muncă. „Viitor de aur, țara noastră are”. Acest viitor, atît de frumos exprimat de poet, a început să se arate limpede — la 23 August 1944. Pentru a pregăti această înălțătoare zi, înaintașii noștri n-au precupețit nici un sacrificiu. Avem datoria să le urmăm exemplul. Să ne străduim, zi de zi. Fiecare, la locul lui de muncă, să-și aducă partea de contribuție pentru a săuri o țară înfloritoare, un viitor de aur pentru întregul popor.

Sub conducerea înțeleaptă a partidului comunist, să pășim mereu înainte, pe calea deschisă acum 24 de ani.

UNIVERSUL CULTURAL DIN CASĂ

Pentru fizionomia spirituală a satului nostru contemporan este cît se poate de semnificativ faptul că în casele țăranilor pătrund și se înmulțesc o seamă de bunuri și mijloace culturale moderne.

Preocuparea sătenilor de a-și crea acasă, în căminul lor, un mic univers cultural, izvorăște din dorința de a se cultiva și destinde, de a fi în permanent contact cu realizările științifice și culturale ale epocii noastre.

Radioul și televizorul, cărțile și discurile, precum și reproducerea de artă au pătruns și pătrund în multe locuințe sătești, creind o atmosferă propice elevației spirituale.

Dacă cu cîțiva ani în urmă radioul era singurul mijloc cultural modern în casa țăranilor, azi se adaugă și televizorul. Sînt multe comune și sate pe întinsul țării, unde televizorul se numără cu zecile și chiar cu sutele. La Vișoara, lingă Cîmpa Turzii, la Tomnatec, județul Banat, și în multe alte localități rurale din țară, în ultimii 3—4 ani numărul televizoarelor în casele țăranesti a atins sau a depășit chiar cifra de 200. La sate sînt azi peste 126 000 de abonați la televiziune. Dacă luăm în considerare că un asemenea aparat costă cîteva mii de lei, ne apare clar ce sume importante au cheltuit țăranii pentru a-și procura acest mijloc modern de informare și culturalizare. Apariția și creșterea continuă a numărului televizoarelor la sate a produs și produce mutații însemnate în viața și exigențele spirituale ale acestora, ridică probleme importante în fața întregii activități cultural-educative ce se desfășoară în așezările din mediul rural.

Cartea de diferite domenii pătrunde și ea din ce în ce mai mult în casele țăranilor, extinzînd și îmbogățind bibliotecile personale de la sate. Cîteva cifre. Anul trecut, prin rețeaua cooperativei de consum s-au vîndut la țară 11 115 000 de volume în valoare de peste 75 milioane de lei, iar în primul semestru al acestui an 5 milioane de exemplare, însumînd 38 milioane de lei. Adăugați la acestea cele peste 27 milioane volume împrumutate de bibliotecile comunale și sătești anul trecut și veți avea o imagine despre rolul pe care îl are cartea în viața țăranilor.

În ultima vreme, iubitorii de muzică de la țară au început să-și infiripe mici discoteci. Am

întîlnit în casele unor oameni din comunele Cața, județul Brașov, Borlova, județul Caraș-Severin și în alte așezări, seturi de cîte 40—50 de discuri. Majoritatea lor însă au un repertoriu unilateral, conținînd indeosebi cîntece populare și de muzică ușoară. Aceasta oglindește în bună măsură faptul că instituțiile culturale de la sate, indeosebi căminul cultural, nu se preocupă încă în mod satisfăcător de educația muzicală a sătenilor, nu organizează acțiuni, audiții și lecții muzicale pentru a face cunoscute și accesibile iubitorilor muzicii creații din muzica noastră cultă și cea universală.

Este binecunoscută dragostea pentru frumos a sătenilor, preocuparea lor de a crea în casele lor o ambianță plăcută, un cadru estetic cît mai atrăgător. Cu cîteva vreme în urmă, fiind în comuna Zorești, județul Buzău, m-am impresionat interesul pe care țăranii îl manifestau pentru reproducerea de pictură. Într-o singură zi, s-au vîndut aici zeci de asemenea reproduceri din lucrările lui Grigorescu, Luchian ș.a., tablouri care au devenit podoabe în multe case din această așezare.

Sătenilor le place să albă în căminele lor peisaje frumoase, natuiri moarte și alte reproduceri de pictură. Din păcate, asemenea tablouri se găsesc destul de rar la cooperativele și magazinele sătești.

Trebuie spus că în privința popularizării și înțelegerii artei plastice de către săteni, căminele culturale ar trebui să facă mai mult. Se organizează foarte rar expoziții de pictură în mediul rural.

Am participat la două asemenea expoziții în comuna Costești (o expoziție cu reproduceri din pictura lui Grigorescu) și la Cițcău de lingă Dej, cu lucrări ale pictorilor din Cluj. Au fost de-a dreptul impresionante afluența sătenilor și interesul lor pentru tablourile expuse.

Preocuparea sătenilor de a-și procura mijloace și bunuri culturale trebuie sprijinită și îndrumată. Micul univers cultural din casele sătenilor constituie un mijloc deosebit de important și eficient de autoinstruire și educație.

I. RADU

Un colț din frumoasa bibliotecă a căminului cultural din Răcăciuni, județul Bacău

PERFORMANȚE PE UN STADION SĂTESC

Ne referim uneori, în limbaj sportiv, la performanțele cutărui stadion, la recordurile cutărei piste de atletism, înțelegînd prin aceasta rezultatele notabile obținute de-a lungul anilor pe terenul despre care este vorba. Firește, trebuie să treacă un timp pentru a putea fi înregistrate asemenea performanțe, trebuie ca baza sportivă cu pricina să aibă o vîrstă sau măcar să fie la debutul ei. Și cu toate acestea vom încerca să prezentăm în rîndurile de față performanțele unui stadion care nu numai că nu este amplasat într-un mare oraș, dar nici nu a fost inaugurat, aflîndu-se încă în construcție.

Este vorba de complexul sportiv, tip stadion, din comuna Bodești, județul Neamț. El va cuprinde un teren de fotbal cu pistă de atletism, un teren de volei și un portic. Lucrările de amenajare înaintează repede, se face drenajul, prînd contur tribunele și de bună seamă că în acest stadiu nu poate fi vorba decît de performanțe edilitar-gos-

podărești care, pe un stadion în devenire, le preced pe cele sportive.

Dar să vedem cine sînt performerii. Tinerii bodeșteni între 14—21 ani, încadrați în trei brigăzi de muncă patriotică. La 10 iulie a.c., ei au deschis într-un cadru sărbătoreț al tineretului și au primit acest prim șantier sătesc în dar din partea comitetului județean U.T.C. un album cu fotografii, oglîndînd participarea tinerilor din județ la acțiunile de înfrumusețare și bună gospodărire.

Paralel cu lucrările de taluzare a digurilor pentru tribune, brigadierii din Bodești s-au gîndit să ajute, tot prin muncă patriotică, și la diminuarea efectelor secetei, care, prin partea locului s-a soldat cu un grad extrem de scăzut al umidității în sol. Ei au pregătit în timpul liber 20 de tone de frunzare. Acestea, împreună cu cantitatea de frunzare asigurată de membrii cooperatori și cu cele 20 de vagoane de fin cosit în cadrul unei acțiuni inter-

cooperatiste la Joseni, județul Harghita, reprezintă cam 40 la sută din necesarul de furaje pe comună. Iată deci o performanță meritorie.

O alta, de ordin edilitar, este confecționarea a 10 000 de cărămizi pentru construirea muzeului etnografic al acestei comune. Trebuie spus că în ultimii ani la Bodești au fost construite obiective de interes obștesc în valoare de peste 6 milioane de lei (școli, cămine culturale cu săli anexe pentru dans și nunți, baie comună etc.) și că în ansamblul acestor realizări muzeul constituie o prezență inedită. Spațiul expozițional va cuprinde și o casă bătrînească reconstituită piesă cu piesă. Turisții care vor vizita muzeul, fiindcă Bodeștii se află pe șoseaua de mare trafic Piatra Neamț—Tg. Neamț, vor putea poposi în această comună a performanțelor gospodărești, premiată pînă acum de patru ori, la complexul comercial cu cofetărie, grătar și punct de desfacere a produselor lactate de la o stîndă a cooperativei agricole, amplasată la cîteva sute de metri de șosea. Specialitatea casei: mămăligă cu cocorță (amestec de urdă, caș și jintuială prăjite).

Localnicii garantează că gustul acestei specialități culinare este de neuitat, ca și impresia pe care și-o produc realizările lor gospodărești, vizibile pentru oicine urcă pe panglica șoselei spre frumoasele locuri ale copilăriei lui Creangă.

N. CULCEA

DOCUMENTARUL AGROZOOOTEHNIC

Filmul documentar își dovedește tot mai mult utilitatea și importanța în viața economică a satului nostru. Acțiunile speciale cu documentarul agrozootehnic inițiate în perioada învățămîntului agrozootehnic de masă constituie un sprijin prețios atît în însușirea cunoștințelor teoretice predate, cît și în completarea lor. După cît s-a observat, eficiența acestor acțiuni depinde, însă, în mare măsură de modul cum colaborează cooperativele agricole de producție cu întreprinderile cinematografice interjudețene, mai concret de popularizarea efectuată și de sincronizarea lecțiilor cu proiectarea unor documentare adecvate.

Ținînd seama de faptul că se apropie noul an de învățămînt agrozootehnic de masă și de necesitatea cunoașterii prealabile a documentarelor care pot fi solicitate și folosite de către specialiști în cadrul lecțiilor agrozootehnice, ne-am adresat Direcției rețelei cinematografice și difuzării filmelor pentru a ne informa despre filmele ale căror copii au fost terminate pînă în prezent. Iată cîteva din aceste documentare (producții ale studioului „Alexandru Sahia”), dintre care unele au și fost repartizate întreprinderilor cinematografice interjudețene spre difuzare: „Culturi succesive de furaje în condiții de irigare”, „Folosirea rațională a ierbicidelor”, „Laboratorul agricol”, „Mărirea capacității de producție a pajiștilor naturale”, „Prepararea nutrețurilor combinate”.

În același sens ne-am interesat la studioul „Alexandru Sahia” asupra documentarelor aflate în lucru, comenzi ale Consiliului Superior al Agriculturii, care în această privință stabilește anual un plan tematic. În afara peliculei „Valorificarea superioară a produselor zootehnice în C.A.P.” abia terminată, un număr apreciat dintre documentare se află în diferite stadii de filmare sau de montaj, urmînd să fie date spre multiplicare în cursul acestui an. Printre acestea: „Lucrări de amenajare a sistemului de irigații din Valea Carasului”, „Exploatarea sistemelor de irigații”, „Alimentarea cu apă în C.A.P.”, „Balta Brăilei”, „C.A.P.-urile din R.S.R. în plin progres”, „Protecția muncii la executarea mecanizată a lucrărilor agricole”, „Combaterea eroziunii solului”, „Activități-anexe și prestările de serviciu în C.A.P.”, „Valorificarea superioară a produselor legumicole în C.A.P.”.

După cum se vede, filme cu o tematică variată, menite să completeze fondul documentarelor agrozootehnice și să asigure un bogat material exemplificator pentru viitorul an de învățămînt agrozootehnic de masă.

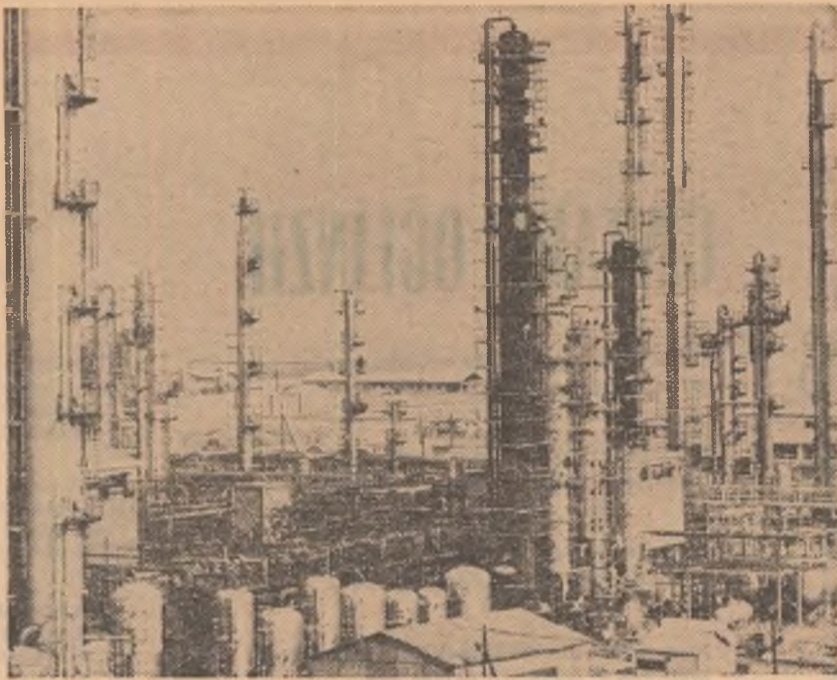
GEORGE ROTARU

ABSOLVENȚII

Acum citva timp, am bătut drumurile prin sate maramureșene, minunându-mă locurile, oamenii și întâmplările lor. Și printre cei cunoscuți cu acest prilej de drumeție au fost și profesorii și doctorii acelor locuri. Aproape toți erau tineri, veniți de curînd în clase și în cabinete direct de pe băncile facultăților. Și nu numai curiozitatea drumețului m-a îndemnat să-i întreb ce fac, cum stau, cum se descurcă și ce au de gând, ci și o caldă prietenie pentru ei. Această prietenie începuse încă dinaintea de cunoștință, într-o seară, pe apa Rîmnicului, cînd la umbra nopții, un om mi-a povestit o întâmplare mai veche din Flămînda. Era un sat în care, din lipsa unui învățător, copiii mai mult umblau decît învățau, cu trăistuțele agățate de git, cu picioarele desculțe răscolind praful și lovind pietrele spre un sat vecin, îndepărtat. Într-o zi, venise acolo un tinerel care s-a arătat a fi noul învățător, s-a plimbat prin sat, a văzut școala și a plecat la gară, pasămite să-și aducă și lucrurile. Degeaba l-au așteptat, mai ales copiii. Dus a fost și chinul învățăturii lor a reînceput, mai adînc după clipa aceea de speranță neîntemeiată. Cît despre lipsa doctorului, celui care să te vindece, știm prea bine cu toții ce poate să însemne. De aceea, privindu-i pe toți acei tineri doctori, profesori și agronomi maramureșeni, nu m-am putut înfrîna să nu-i prețuiesc în primul rînd pentru că erau prezenți acolo și munceau cu elan. Și ei mi-au spus cît de îmbucurătoare este grija și prețuirea cu care-i înconjoară localnicii încă de la primii lor pași, mi-au povestit primele lor ore, primele greutăți învinse, altele rămase de învins, primele satisfacții profesionale. „Îmi dau bine seama, mărturisise doctorul din Săpînța, că fac ceva important aici, că am în grija mea sănătatea, viața atîtor oameni încredințați mie pentru prima oară. Nu, n-am de gând să plec, aici abia pot să învăț mai bine ce înseamnă meseria noastră. La urma urmei ce-și poate dori mai mult un doctor decît să vindece? Și de vindecat se vindecă oriunde“. „Eu m-am însurat aici, am casa mea, îmi șoptea profesorul Ion Alexandru din Sighet, într-o sală de cinematograf. De fel sint din Oltenia și la început mi-a fost greu să mă învăț cu oamenii și cu locurile de aici. Acum chiar că n-aș mai pleca niciodată, cei de-aici mă respectă, mă ajută și mă fac mereu să-nțeleg de cîtă nevoie e de mine aici, în școala lor“. „Ar fi fost bine să-nvățăm la facultate și un curs despre primele luni de muncă. Mie mi-a fost atît de greu, încît am vrut să și plec, n-aveam prieteni, părinții erau departe, n-aveam pe nimeni. În afară de bolnavii mei, dacă s-ar putea spune astfel, a zîmbit doctorița Maria V. Ei nu-mi lipseau. Și am rămas“. „Am făcut agronomia. Ce, era să cultiv porumb pe piatra orașului? Aici am vrut, aici sint“.

Cîteva declarații grăbite, mărturisiri sincere făcute spontan unui prieten, de curînd. Și poate ar părea destul de tîrziu să-mi amintesc abia astăzi de ele. Dar să nu uităm că an de an se întîmplă același lucru și aproape toți absolvenții facultăților părăsesc amfiteatrele pentru a le schimba cu cabinetele, clasele și ogoarele care-i așteaptă. Și dacă anul acesta, cursurile s-au sfîrșit de mult, examenele au fost date și luate, iar repartizările au fost făcute, înseamnă că peste citva timp, nu mai departe decît în toamnă, cei mai tineri doctori, agronomi și profesori se vor întîlni cu bolnavii, elevii și pămînturile lor. Gîndurile celor care în scurt timp vor fi sprîjin de nădejde în satele noastre se îndreaptă încă de pe acum spre aflarea, cu o clipă mai devreme, a viitoarelor activități. Fie ei primiți cu flori și cu cuvinte de bun venit, cum se obișnuiește.

IULIAN NEACȘU

Printre obiectivele industriale de mare importanță ce se construiesc în actualul cincinal se numără și marele combinat petrochimic din Pitești. În fotografie: Aspect parțial de la instalația de piroliză a benzinei

M E Ș T E R U L D E V I O R I

Nu știu cine i-a strecurat în suflet șoapta cea mai blîndă, raza de soare cea mai dulce, ecurile cele mai îndepărtate și visurile cele mai vrăjite. Nu știu cine l-a chemat la izvoarele cîntecului și i-a fermecat destinul și mîinile. Poate pădurea, pădurea care l-a văzut ivindu-se sub streșinile ei cu privirile uimite de depărtări și frumuseți și i-a îmbrăcat anii cu foșnetul ei adînc și i-a împodobit sufletul cu tainele ei văzute și nevăzute. De aceea Roman Boianciuc, vestitul meșter de viori de la Reghin, se străduiește de atîția ani să dăruiască viorilor lui glasul de furtună și de vrajă al pădurilor în care s-a născut, a trăit și s-a fermecat. Cînd pui arcușul pe strune tresar parcă dintr-odată ecouri din tulburătoarea Baladă a lui Ciprian Porumbescu. Se trezesc în bătrîni codri ai Bucovinei cîntece din vremuri de demult și vin să răsune în viorile lui Boianciuc, să-i astîmpere dorul de cetina natală. Pleacă viorile lui Boianciuc spre toate meridianele lumii: spre Paris și Tokio, spre Madrid și New York, spre Atena și Copenhaga. Așadar, Inul românesc, Harghita românească își sclipeșc frunțile cu arbori muzicali și cu zăpezi strălucitoare în marile săli de concert ale lumii...

...Mi-l amintesc pe Roman Boianciuc de pe cînd era profesor la o școală tehnică forestieră din Cîmpulung Moldovenesc. Un om modest, tăcut, cu o inimă în care încăpea toată lumea, îndeplinindu-și conștiințios datoria la catedra și în atelierul său. Un om care, alături de îndatoririle sale profesionale, cioplea viori. Pădurile din jur, bogate în lemn de rezonanță, îi dăruiau freacățul ascuns în fibre fermecate de lund. Omul cioplea viori și cu fiecare vioară descoperea că încă n-a găsit ceea ce căuta în ele, dar va găsi cu siguranță într-o zi... Și a găsit. A plecat de la Cîmpulung la Reghin și acolo munca lui a căpătat temeinicie și perspectivă. Despre necunoscutul meșter de viori din Cîmpulung Moldovenesc a început să se vorbească; măiestria lui a început să fie cunoscută; viorile lui au început să răsune viu și tulburător: meșterul descoperise tainele pe care pădurea le ținea ascunse în sipetele ei de liniște și vîrstă... Mari interpreți români au scos viorile lui Boianciuc în lume. Și Reghinul a început să capete parcă ceva din rezonanțele unei denumiri vestite: Cremona...

Roman Boianciuc, meșterul de viori din Reghin, distins cu Premiul de Stat, a rămas același om modest și blînd și același căutător de comori de sunet și de gingășie în lemnul de rezonanță al pădurilor românești. Conduce astăzi o secție de instrumente muzicale la combinatul forestier din Reghin, o secție cu nenumărați învățăcei, o secție în care se nasc viori, chitare, violoncele, viole, o secție care răspunde la comenzi de pe întregul mapamond. În cîte mari orchestre ale lumii răsună instrumentele lucrate de mîinile vrăjite ale dumitale și ale învățăceilor dumitale, meștere Boianciuc? Eu nu știu, dar le aud. Recunosc în ele sufletul dumitale instalat, cuprins în sufletul foșnitor și necuprins al pădurilor carpatine prin care trece — ca o adiere de flaut — balada Mioriței. Le aud și mă închin cu toată cinstirea în fața măiestriei dumitale, vrăjitorule...

DRAGOȘ VICOL

Pe una din străzile comunei Teișani, județul Prahova

EPISOD DE VACANȚĂ

Mi s-a părut ciudat, deși e pe deplin posibil, să aud pe cîmp, în timp ce se culegeau tomatele și se toca lucerna, o discuție despre viteza fonică a luminii. Mi s-a părut ciudat, cu toate că scena se repetă de mulți ani, să văd pe cîmp niște ființe oarecum stingherite în mișcări, îmbrăcate pe jumătate orășenește, și care erau fiii cooperativelor veniți în vacanță la țară. Faptul se petrecea la Limanu-Constanța, acolo unde griul germinează la malul mării.

Ion Fintînă, înalt și blond și subțire ca trestia, umbla desculț și dezobișnuit de un lucru pe care l-a făcut toată copilăria, călca cu teamă pe tulpinile retezate, tresărînd și sărînd la fiecare pas. Reîntîlnirea lor cu pămîntul era lucrul cel mai vrednic de luat în seamă acum. Studiază la Constanța meseria de mecanic turbinist. A făcut în vacanță 100 de zile-muncă. E politicoș și reținut. (Să fi fost oare totdeauna așa?)

— Nu, — spune singur, — cînd am dat de oraș m-am ținut o vreme de golăni.

— De ce?

— Lipsa mea de voință a fost cauza.

— Nu crezi că ai putea recidiva?

— Nu! A fost urît și o să țin minte. Îl cred fiindcă în fond sufletul i-a răspuns cast. A îndrăgît o fată de la oraș, fiica unor intelectuali. Ea îi împrumută cărți din biblioteca părinților, i-a format gustul pentru citit și o sistemă a lecturii. Așa a început frumoasa, curata, nobila lor prietenie. Fuge topăind după cositoarea de lucernă pe care o ține în supraveghere. Și-i stă bine.

Elena Protopopescu în clasa a XII-a la liceul din Topraisar se pregătește pentru filozofie. A fost în timpul secerișului delegată la combină. Acum face alte treburi. Adică tot ce i se spune. În clipele de răgaz citește dintr-o carte franțuzească. Un om scund s-a oprit în spatele ei. Ascultă, nu se bagă în vorbă dar îi citește pe față clasicul sentiment al mîndriei paterne. E tatăl ei.

În grajd, în fața lotului recordist a lui Ștefan Vlădescu, îngrijitor de vaci, stau de vorbă cu fiie-sa de 17 ani. Ștefan s-a dus să mînce. Ea așterne la animale. Învață la o școală din Săcele-Brașov.

— Ce studiezi?

— Mi-am ales realul. Ador matematica și chimia. Și ridică cu furca un maldar de paie lăsîndu-ne să cumpănim singuri dacă științele exacte se potrivesc sau nu cu aspirațiile ei.

Doamne! De ce nu le-or fi semănînd și alții? Văd pe cîmp unul cu o pălărie de cowboy. Și cu pălăria aia pe cap și cu codirișca în mină... nu prea merge. I-o spun pe ocolite. Ride și nu înțeleg nimic. Tot ce pricep este că a terminat școala de un an și de atunci n-a mai văzut literă de carte în ochi. Îl cheamă Nicolae Rădulescu.

Tînăr e și Ion Vlădescu și e tractorist. Dar ne-a spus inginerul agronom că lucra în batjocură la cîmp. Asta și după ce a fost muștrat. Încît a fost nevoit inginerul să-l scoată cu tractor cu tot de acolo fiindcă afecta și bunul simț și interesul material al unității. Jean Burlacu, de 18 ani, fuma lingă paie. Bătrînul Voicu Simion era revoltat: „La asta se pricepe bine: să scuipi în palmă și să tragă din țigare. Și uite-l cum poate da foc la avut! Părinții nu-i văd?“

Chiar așa-i — ne întrebăm și noi. Părinții lor ce-or fi făcînd?

T. VALERIU

CÎNTARE OGLINZII

Iarba și griul rideau în oglinda cerului, —
țărani plingeau în dijma boierului.

Clocanele rideau strimb pe nicovăla, —
muncitorii plingeau ascuns în răscoală.

Oglinda pământului le-ncegea firea,
ochii, trupul, visul și nemărginirea.

Imenși sînt în cînt muncitorii, țărani, —
scriitorii le prefiră-n pagini anii.
August 23, — cheia libertății, —
oamenii rid în oglinda Cetății.

ION BANUȚA

SONET

Oriunde merg, pământul mă recheamă,
la Sena sau Pacific mă strigase
să vin urgent la brazdele-l frumoase
și la cîntarea-l dulce de aramă.

Și-avea într-insul steaguri lungi și oase
și eroismul de morminte — rană —
și pagini multe, veșnice, de seamă,
și alte lucruri mari și glorioase.

Îi bănuiam mereu că mă începe
și mă sfirșește. Și puteam pricepe
că e obrășia mereu amară.

că e prezența dulce cum creșea
și viitorul care-și pune fața, —
Într-un cuvînt, — pământul, el e țară.

AL. ANDRIȚOIU

PE MARGINEA DUNĂRII

Județele
noastre

TELEORMAN

Cetatea cu turnuri pe care și-au disputat-o atîtea seminții se scufundă într-un ocean verde. Toată faima ei de 1800 de ani n-a mai putut-o salva. Zidurile răsuflă greu iar pietrele mîncate povestesc de Justinian, de Baiazid și de Vlad Dracul.

Turnul combinatului chimic e cel care adună acum toate fulgerele cerului. El privește spre ruini de la cîteva zeci de metri înălțime suprapunîndu-le o nouă istorie mult mai împetuoașă.

Stau pe roca încinsă a Nicopolei Mici — cum a denumit-o Mircea Voevod — și număr cele 18 secole pînă în vîrful colectorului de azot. De acolo — dacă ai avea ciudățenia să te urci — ai putea zări Rușii de Vede și Videle. Ne-am mulțumit să parcurgem depărtarea cu gîndul.

Marele triumf industrial al Teleormanului — Turnu, Videle, Roșiori — stă înfipt, la Turnu Măgurele, cu vîrful în Dunăre. Dinspre Videle adie a țîței. De la Roșiori vîntul aduce fumul fabricilor. Vectorii aceștia nevăzuți se intersectează la Turnu și în cuprinsul lor se urzește destinul de azi al Teleormanului.

★
În noul județ, Turnu Măgurele este municipiu. O monografie arată că orașul cu împrejurimile are 8891 hectare din care agricole 7200, pășuni 422, vii 200 etc.

Combinatul de îngrășăminte chimice ocupă doar 45 de hectare, dar ele reprezintă mica scenă pe care s-a desfășurat actul novator care a schimbat viața micului țîrg, trăit pînă nu de mult în umbra cetății și a filelor de cronică. Teleormanul a fost cucerit de chimie. Ea a pătruns în mințile oamenilor și cu precădere în a tinerei generații. Sătenii din Crîngul, Dracea, Lița, Traian au bătut la porțile combinatului. Agricultură mecanizată a cedat din brațe industriei. Industria o răsplătește înzecit dîndu-i îngrășăminte pentru cîmp. Industria și agricultura își dau mina aici îmbinîndu-și în mod ideal interesele. Orașul își schimbă vîzînd cu ochii indicii demografici, economici și urbanistici. În 1962, cînd au început săpăturile la combinat erau 19000 de locuitori. După 6 ani numărul lor a ajuns la 27000.

Turnul cel mare de la uzină are

corespondențe în oraș; blocurile turn de zece etaje cu un autentic confort de metropolă. (În ultimii doi ani au fost date în folosință 1300 de apartamente). Antreprenorul general cunoscut și, sub simbolul I.C.M.B. (Întreprinderea de construcții și montaje București) a edificat și fabrica și orașul.

Cele 45 de hectare pe care a fost construit combinatul, aflate în zona inundabilă, au fost înălțate cu patru metri. Și fiindcă, după cit se pare, aici s-a făcut o treabă pe care natura ar fi făcut-o în sute de ani, îl întreb pe inginerul Catalinescu de la I.C.M.B.:

— Ce cantități de pămînt și balast s-au transportat?

— Aproape 7 milioane m.c.

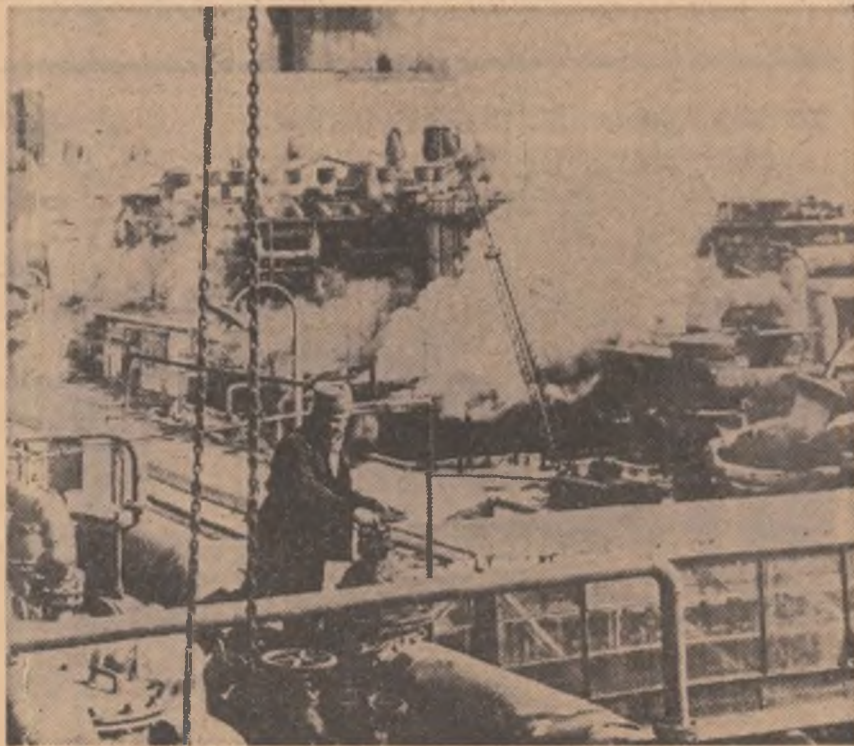
Balastul a fost scos din Dunăre cu drăgile. A fost smulsă din adîncul apei această masă uriașă de materie și destinată să corijeze un neajuns al scoarței terestre. Faptul face, transpus pe scara naturii, cit o mutație de ordin geologic.

În pămîntul de lângă Nicopola Mică au fost bătuți la adîncime

14000 de piloni. Era ultima măsură de precauție luată față de un pămînt subrezit de acțiunea îndelungată a fluviului. Pe cei 14000 de piloni au fost zidite halele și în ele instalate mașini moderne și un tablou de comandă conceput după ultimele criterii ale electronicii. Și apoi, prin simple apăsări de butoane, teleormăneanul de la tablou dirija mersul materiei prime în complicatul alambic al fabricii. Mai tîrziu prin gurile de producție au ieșit primele șarje de amoniac, azotat de amoniu, uree. Pentru clipa aceasta finalizatoare s-a ridicat la malul Dunării, lângă relicvele celui mai vechi monument istoric din Muntenia, o cetate a chimiei. Ea ia cu o mîna de zece ori mai puternică de la vechea cetate ștabela cutezanței omenești și o duce înainte în istorie.

★
Ion Porneanu, șef de brigadă la schela de extracție Videle, spune că el trăiește privind și ascultînd spre fundul pămîntului. Cu ani în urmă nimeni nu bănuia că pe cîmpul liniștit al Videlor vor apărea sondorii,

De aici, de la acest combinat chimic din Turnu Măgurele, pornesc zilnic, spre ogoarele patriei, mii de tone de îngrășăminte

că pămîntul va fi și aici supus unor cazne și că va izbucni din el o bogăție nesperată. Azi 12 procente din producția globală de țîței a țării o furnizează Videle. Ca și la Turnu, la Videle au apărut elementele traiului complex și evoluat pe care industria le poartă cu ea pretutindeni.

— Unde mergi?, se întrebau odată teleormănenii.

— La Vida. La Vida era țîrg. La Vida sînt acum blocuri, magazine, asfalt. Țîrgul de cîmpie poartă la sin municipiul de mine. Peste puțin timp va fi o periferie a acestuia.

...În jurul Roșiorilor sînt cîmpuri de ricin. Fabrica de ulei a exportat în semestrul I, de jucînd parcă efectele economice ale secetei, 754 tone ulei de ricin peste plan. N-am fost de peste un deceniu în Roșiori și am auzit freacă uleiului de reparatii și a țesătoriei, unități republicane, și am priceput pe ce drum călătorește cel de al treilea vîrf al triunghiului teleormănean. Traiectoria Turnu-Vida e marcată la jumătatea de Alexandria, reședința noului județ. Ea își plămădește o industrie care o va face curînd vrednică de noua ei menire. Patru unități industriale existente și alte două (una de industrializare a legumelor și alta pentru accesorii metalice) acum în construcție vor da orașului o fizionomie modernă.

I-aș atribui teleormăneanului o oarecare nobilă perseverență izvoită din dragostea pentru locul natal. La Furculești am trecut pe lângă spitalul comunal. N-am intrat. E aici director un fiu al Teleormanului, dr. Alexandru Săndulescu. Am remarcat că pe acoperișul spitalului e țigla, fiindcă știu că era odată tablă. Bătuse la tablă și doctorul. Am văzut niște anexe noi și lângă ele, puse la soare să se usuce, pătuțuri de copii. Au făcut va să zică și maternitate. Îmi amintesc că îmi povestea că la venirea sa aici l se spunea „domnul doftor” și că din 12000 de suflete din „cîrcă” 9000 erau chinuite de friguri. La început au dorit un dispensar mic. S-au apucat să-l facă și s-au răzgîndit. — Hai să facem unu' mai mare. Și iar s-au răzgîndit. — „Ce ne mai încurcăm? Să facem un spital mic”. Și a ieșit un spital mare, fiindcă au vrut toți asta. Și paludismul a dispărut de mult și cu totul, fiindcă aceasta a fost vrerea generală. N-aș fi vrut să mai amintesc de Furculești despre care mulți știu, fiind într-un fel de pomînd. Dar revăzînd locul mi-am amintit de firea teleormăneanului și am înțeles cum a putut ajunge el din agricultor mărunt omul modern de azi.

V. TOSO

O ZI, UN SIMBOL

Spun învățații : Istoria se scrie prin fapte !

Documentele dovedesc : Istoria se naște prin evenimente !

Viața însă prin cîntec, legendă și baladă, arată că Istoria unui popor o fac oamenii, conștiințele, nevoia de libertate și dorul de mai bună trăire în pace și liniște.

Istoria poporului românesc, neclintit de pe teritoriul țării de mai bine de două mii de ani, e puternica mărturie a unui neam hotărît să trăiască liber, să învingă dacă e provocat la luptă, să fie vesel și să se bucure de roadele muncii în grădina țării lui.

Eroismul dacic și virtutea romană i-au dat acestui popor energia continuității ascendente în istoria omenirii, călăuzindu-l spre împlinirea unui destin național în momentele de mare răscruce ale timpurilor trecute.

Un asemenea mare moment l-am trăit și noi, acum 24 de ani.

23 August este expresia unui mare act politic, militar, social, internațional, realizat fără echivoc, de întregul popor țirît, prin uneltiri, într-un război pe care nu l-a vrut, oștenii lui străbătînd cu inima strînsă plaiurile arse ale răsăritului unde mamele-și plîngeau feciorii uciși din singura vină că-și apărau casa, ograda și familia...

23 August este ziua care a împlinit încă o dată destinele poporului român, zguduite puternic de hotărîrile arbitrare ale unui timp de tristă memorie.

23 August este o dată pe care nu o vor uita niciodată cei care au trăit-o, pe care o vor cînta întotdeauna poezii și care va furniza neincetat subiecte de înaltă tensiune tuturor aceluia ce vor răsfoi paginile de evocare ale acestui moment. Nu poate fi uitată pentru că ea privește profund, indiferent de vîrstă și de preocupări, viața tuturor românilor, a celor ce s-au jertfit, a celor de azi, a celor de mîine și de totdeauna.

Cot la cot cu armatele sovietice, ostașii noștri au dus lumina păcii pînă departe în inima Europei.

Azi, la împlinirea a 24 de ani de cînd am pus acea foaie de calendar alături de scumpele amintiri, nu putem să nu evocăm cu aceeași emoție clipa în care vestea cea mare a cuprins întreaga suflare românească. Deși Bucureștii erau bombardați de avioanele care au zdrobit Teatrul Național și au dărîmat aproape întreg centrul orașului și de la cîte o fereastră se mai trăgea în lume cu mitraliera, toți locuitorii lui erau în stradă. În oraș circulau gărzi patriotice și militare cu banda tricoloră la brațul stîng, semnul insurecției naționale, al avîntului de luptă eliberatoare, al unității dintre forțele conștiinței, al datoriei și misiunii îndeplinite.

23 August e ziua în care așezăm cu ochii înlăcrimați, o floare la pîtra de veșnicie a eroilor care și-au jertfit viața pentru eliberarea patriei. E ziua în care conștiința românească își sărbătorește o victorie decisivă pentru anii revoluționari și epoca socialistă de înflorire generală a țării.

23 August : foaie de calendar marcînd marea sărbătoare națională a țării, simbol al istoriei vii și prag al civilizației socialiste pe care a pășit, biruitor, întreg poporul românesc. O zi care a deschis o epocă nouă. O dată memorabilă sintetizînd aspirații, lupte și victorii ale poporului, deschizătoare a unui timp măsurat în dimensiunile uriașe ale reconstrucției țării și clădirii unei societăți înfloritoare, moderne, prospere.

Buchetele de flori cu care întîmpinăm acest nou 23 August sînt culese din grădinile sufletelor noastre și din cîmpurile cu dalii și trandafiri roșii ale țării întregi...

BARUTU T. ARGHEZI

PEISAJ VITICOL IEȘEAN

În aceste calde zile estivale cînd perla cea dulce, subțire la coajă, a prins alene să se trezească în lădițele aduse și rînduite matinal, drept trufanda, în piețele alimentare, am fost prin podgoriile trustului zonal din preajma orașului. Am fost astfel și am colindat, întovărășit, pe alocuri de ing. agr. Paul Constantinescu de la ferma „Manta Roșie”, pe mai vechi coline ieșene, pe la „Doi Peri” și pe la „Cercuri”, pe la Birnova lui Barnovschi Vodă și pe dealul de la Hlincea, pe unde cu mai bine de 20 de ani în urmă, în verile imediat următoare torentului de foc și pulbere al războiului, lumea de atunci, de prin acele năpăstuite sate lovite de iureșul fronturilor cîte au trecut buluc pe acolo, ridicase via, din lipsă de haragi, urcînd-o, pe uitate sau prăpădite țevi rămase de la diverse tunuri de asalt. Nu mai sînt aceleași nici viile de atunci, din toridele veri post-belice, nu mai sînt, decît doar în înduioștoare aduceri amînte, nici haragi sau șpalierii înjghebați din oțeluri. Răsfirat domol pe cele șapte albastre coline, orașul Iași e și nu mai e nici el același. Din întinsoarea viilor, de pe creștetul culmilor de la Cetățuia și Galata, de sus din Copou, sau de

la Bucium, din Tătărăși și de la Vlădiceni, ori Tomești, orașul Iași ni se înfățișează în vasta și grandioasa lui extensiune urbană, amplificat de largi și cuprinzătoare amfiteatre incununate de vederile viilor și livezilor pe rod cîte s-au replantat riguros, cu sistemă, îmbrăcînd laoltă, peste 2 000 de hectare.

De bună seamă, or fi mai încîntătoare și mai cu har viile toamna, cînd capătă glas și prinde să gilgie mustul ! Dar noi le-am găsit și le-am gustat incantația și în aceste mai din urmă zile, prețindu-le farmecul și forța evocatoare, fiindcă privilegiile oferite pitoresc de toate aceste, unele bătrîne podgorii, cele mai multe însă tinere, împreună cu imaginea imenselor metamorfoze urbanistico-edilitare cîte își solicită, cu modernitatea lor, ochiul, poftindu-te să le dezghioci miezul semnificațiilor și să le prinzi sensul istoriei, toate își împărtășesc sufletul Iașului nostru, vîdînd, cum spunea M. Sadoveanu „justificarea și cununa nevastăjîtă a acestui loc unic”. Poate și din pricina asta, cutreierînd cu pasul prin preajma fostei vile a lui M. Kogălniceanu de dincolo de pasajul superior de la Socola, pe la Piscul Socola, ori pe coasta din fața

fostului han de la „Trei sarmale” oprindu-ne contemplativi prin noroadele de butuci de la „Trei finții” sau, sus la Pietrăria cea cu poamă neagră, ca și jos în vale la Vișan, ne-am gîndit, împreună cu însoțitorii noștri, cîntînd la strugurii fîgăduțelnici ce se imbobonează și se arată a cîștiga în putere, la poezia autumnală a culesului de roade încărcate. Acesta, nu peste mult timp, va întregi, cu noi atribute, imaginea de ansamblu a sirguințelor umane de aci prin care e filtrată dulceața acestor pămînturi, imaginea muncii foarte pretențioase, depusă cu migală științifică și cu subtilitate pretutîndî pe aci, pentru ca din neagra țărîină să poată fi scos, curat-lacrimă, binepovățuitorul vin de viață lungă.

Pînă atunci, însă, mai e, ceea ce însă nu înseamnă că nu se lucrează în plantații, după cum, nu înseamnă că nu se muncește la crame, la stațiile de vinificare aflate în revizuire la instalații mecanice și la curățitul budanelor. Pînă atunci orașul Iași mai crește în nădejdi și în împliniri urbanistico-edilitare.

ION ISTRATI

ALBINA COPILOR

BUCHET DE CÎNTECE

Albina copiilor are deosebita plăcere să publice de data aceasta poeziile celor mai tineri autori. Ei sînt școlari și vrednici purtători ai cravatelor purpurii; și-au petrecut frumoasa vacanță de vară la munte sau la mare, și-au cunoscut țara și în afara manualelor de geografie și și-au notat primele impresii în caietele de călătorie.

Unele pagini din aceste caiete ne-au fost trimise la redacție. Sînt gînduri închinare patriei și frumuseții de a trăi într-o patrie liberă și frumoasă.

În August, de ziua Patriei, Albina copiilor întîmpină marea sărbătoare națională cu acest buchet de cîntece.

V. TULBURE

PARTIDUL

Partid, cuvînt ce-adună-n el,
Vis împlinit de fericire
Înaltul, omenescul țel,
Zîmbetul cald de mulțumire.

Partid, cuvînt născut din foc,
Din adevăr și vitejie,
Cuvînt ce cucerit-a loc
În pieptul plin de bărbăție.

Copilul ochii își deschide
Spre soarele ce luminează zarea,
El simte sufletu-ți fierbinte,
Ce încălzește toată țara.

ȘTEFĂNESCU ILEANA
cl. a VII-a, Cenaclul literar
Palatul Pionierilor

PATRIA MEA

Patria mea dragă e cea mai frumoasă

Țară de sub soare,
Care împletește vise de argint,
Brodate pe-o floare.

În apele-i albastre,
Ceruri mlî se răsfrîng,
Din holdele ei grele,
Boabe de aur se string.

Munții cu piscuri sure,
Pierduți în nori de ceață,
Coloși cu frunzi de piscuri,
Din coama lor semeată,
Trimit în depărtare
O caldă-mbrățișare,
Către albastra mare.

TECUȘAN MANUELA
cl. a IV-a D, Școala generală
nr. 75 București

CRAVATĂ DE PIONIER

O cravată, un dor,
O luzină, un zbor
Spre culmi și nădejdi ;
O făclie, un dor
Mesaj însingurat
Al străbunilor.

POPA LILIANA
cl. a IV-a Școala nr. 84
București

TERRA DACIAE

Din
albumul
„ROMANIA ANTIQVA”
de ION MICLEA
cu un cuvânt
încinte de
academician
C. DAICOVICIU
și 9 poezii
de ION BRAD
Sub tipar
la Editura
meridiane

O treaptă de pământ, o treaptă de piatră
Și-am ajuns la pirosfera veacurilor, la maica Vatră.
Ea ne-a ocrotit sufletul la sin
In leagănul cimpiei, doinit de ape,
Sub streășina muntelui cu creștet stăpin,
De singurătatea lui Zamolxe aproape.
Încă de mici am ris de moarte, am tras în nori cu săgeți
Potolind setea dușmanilor cu sînge și otravă.
După agerimea fierului ne-au spus daco-geți,
După strălucirea aurului ne-au aduimecat ca o fiară boinăvă.

Loviți, am izbit totdeauna în piept
Coborînd din stîncă fulgerul drept.

De teama să nu înviem
Ne-au ris' pit cetățile, ne-au ucis altarele,
Toate frumusețile, ca-ntr-un biestem,
Ni le-au schilodit. Și-am rămas doar cu soarele.
D'n el ne-am croit poteci în pădure, în munte,
Am podidit cu lacrimi și spice cimpia,
Lingă vetre măruntă
Am logodit timpul cu statornicia,
Dacă te uiți bine-napoi
În pietre, nemuritori, sîntem noi, numai noi.

1

2

3

CARRIO
OVADRATOHEIL
CARRIANTON
INILEGAVGPRPR
COEMLPTRAIA
EAVGDACSARM

4

1. Opaiș roman de lut cu figură feminină. Sec. II. e.n. Muzeul de istorie a Transilvaniei-Cluj
2. Sarmizegetusa dacică. Vechiul sanctuar patrolater. Sec. I i.e.n.
3. Inscripție pusă de Colonia Ulpia Traiana Augusta Dacica Sarmizegetusa — în cinstea lui C. Arrius Quadratus, fiul guvernatorului provinciei Dacia Superior. Sec. II. e.n. Muzeul din Sarmizegetusa
4. Bacantă. Statuetă de bronz. Sec. II—III e.n. Descoperită la Sarmizegetusa. Muzeul de istorie a Transilvaniei-Cluj
5. Solie dacă la Traian în timpul primului război dacic (101—102) Columna Traiană

5

TATI FĂRĂ VOIE

STRIGĂTURI
ȘI CÎNTECE
SATIRICE
BĂNĂȚENE

Auzite de prof. Mihuța Nichifor, de la: Ana Ștaier — Budinț, Ana Păsulă — Sacul, Constantin Cărăbaș, Victoria Gurban și Ana Cîrsta — Topolovățul Mare, Eva Gruia și Floare Jica — Șuștra, Pavel Ianculescu — Topolovățul M.c, Petru Simion — Găvojdia.

Frunză verde măr cu flori,
Are mama trei nurori:
Una vrednicuță tare
Spală țoalele-n... căldare,
Cea de-a doua e vestită
Intr-o zi măninc-o pită,
A treia de lăudată
Toată ziua umblă beată.

Nu-i frumos cine se ține
Ci-i frumos cui îi stă bine,
Nu-i frumos cîni se gătește
Ci îi cui se potrivește.

Astă nană se mîrită
Și nu știe face pită,
Știe numai să se spele
Și să-și dea cu rumenele.

Asta-i nana vrednică
În poale se-mpiedică
Și-asta-i nana lucrătoare
Doarme ziua din picioare.

Vrednică-i muierea mea
Că din douăzeci de lini
Mi-o făcut mînuși pe mîni
Iar din treizeci de gîtoare
Mi-o făcut o ștergătoare.

Hai muiere, hai la plug —
Hai muiere, hai la mpung!
Stai bărbate să mă-ncing!
Și-și ia furca la spinare
Și pleacă la birt la vale;
Pin-un fir pe țes-a pus
O litră pe țes-a dus
Și-cînd te porci, de sub ține
Cînd te pui, pe țes-a ține.

Am un bărbat cit un nuc
Și de foame-abia mă duc,
Am un bărbat cit un fag
Și de foame-abia mă trag.

Cuconișă, dumneata
Borș cu crumpe ai mîncea?
Aș mîncea și cu țărișă
Numai să-mi zici cuconișă.

Mă-nșurai și-mi luai pe Ana
Și cămașă-mi coase mama
Și pumnaș-mi de la mîndră
Mi-i coase maica bătrîndă,
Cusătura de la poale
O coase măicuța Floare.

Cu bărbatul băutor
Cînd ai face cîteodată
Nu-i făind, nici lopată.

Mindra cit ti de bolîndă
N-are grijă că-i flîmîndă
Să fie-mbrăcată bine
Că-n foale n-o caută nime.

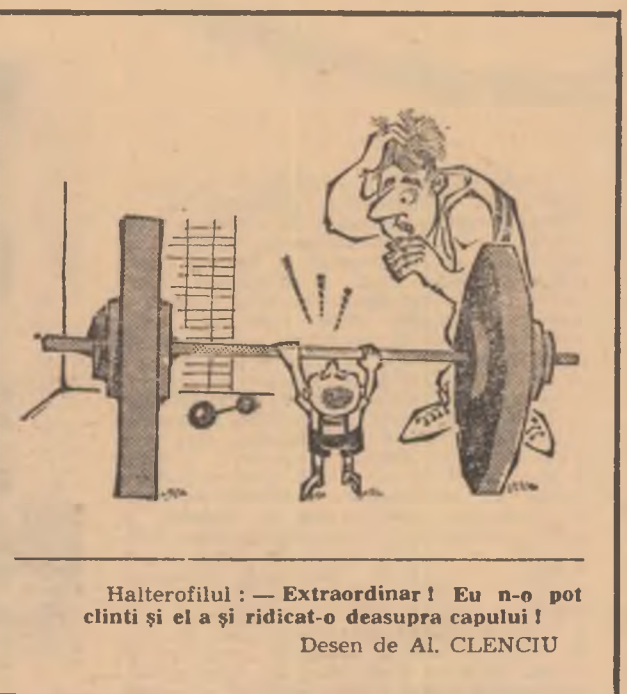
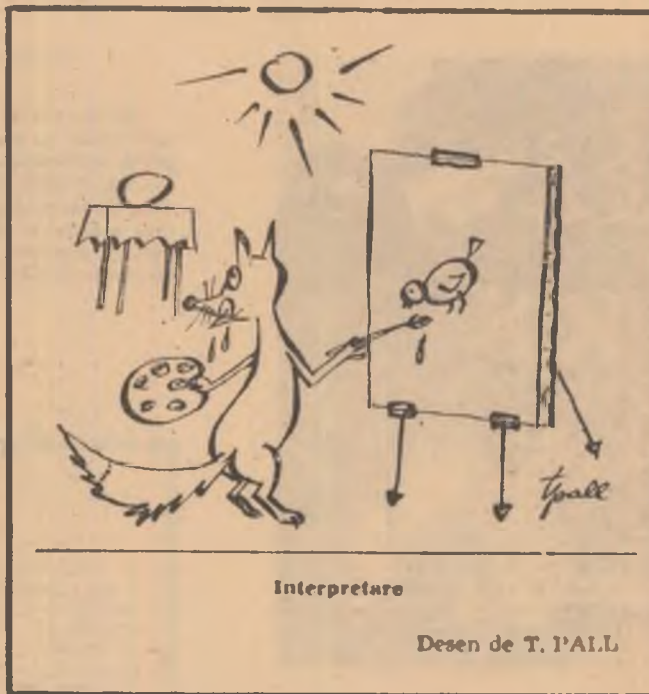
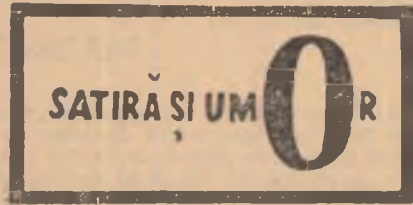
Cînd se întoarse acasă spre seară, își găsi femeia îmbufnată. În loc să-i dea pace, o întrebă cu are.
— Eu n-am nimic! răspunse nevasta. Tu ai!
— Ce am, femeie?
— Ai doi copii!
— Ce-ți veni, femeie?
— Vestea asta! Mi-au spus oamenii de la voi din I.A.S.

— Ce ți-au spus?
— Ce ți-am spus și eu! Că ai doi copii! Îți poartă și numele. Deci i-ai recunoscut.
— Și unde sînt copiii ăștia?
— În ștate de plată al alocației de pentru copii. N-ai luat la leafă 200 de lei pentru ei?
— A, asta e?... Păi nu-s ai mei copii. Sînt ai altuia!
— Mai și minți?
— Dacă nu crezi, întreabă-l pe Sică Livius, șeful biroului de muncă și salarii de la I.A.S.-ul nostru.
— Ia ascultă, bărbate! Sînt copiii lui Gore și tu încasezi alocația pentru ei?

— Am încasat-o, dar n-am luat-o.
— Cum vine asta?
— Păi banii mi i-a luat Sică Livius să-i dea tatălui. Cică, din greșeală, i-a pus la mine. Și i-am dat.
Asemenea discuții se iscau des prin comuna Liebling, județul Timiș, în casele celor care lucrau la I.A.S. Soțiile aflau de pe la cumeți că bărbații lor au copii cu altele. Ca dovedă, încasau alocații. Și de fiecare dată, soții se jurau că sînt oameni serioși, iar vina o purta doar Sică Livius, care incurca numele celor care trebuiau să ia alocația.
Pînă la urmă, lucru-

știle au ieșit la suprafață. Sică Livius, deși în puterea virstei, ținea să trăiască de pe urma copiilor. Nu ai săi, ci ai altora pe care îi venita el. Și ca să nu se aflu, proceda cum am arătat mai sus. Trecea unul, doi copii pe numele altor oameni, chipurile din greșeală, și pe urmă le cerea banii. Iar acești bani se opreau în buzunarul lui, pînă într-o zi cînd s-a aflat cum stă povestea. Și după aceea alocația de stat... la închisoare pentru Sică Livius. Ca pe viitor să nu se mai joace de-a tata și copiii!

V. D. POPA

VOIAJORUL

În ziua în care urma să sosească medicul care ne fusese repartizat, cițiva fruntași ai satului ne-am adunat în camera frumoasă pe care i-o pregătisem. Venisem să-i urăm bun venit, să-l cunoaștem și încercăm să facem tot ce-om putea ca să se simtă bine la noi. Ne-am dus la gară de l-am luat cu trăsura, iar pe la ora 11 medicul a călcat pragul casei. Medicul era un băiat tînerel, cu ochelari și tot timpul se uita la ceasul de la mînă. Venise cu o valijoaară mică, mică de tot, că mă întrebam: ce-o fi avînd acolo! Două schimburi sau zece cărți? Dacă are schimburi unde sînt cărțile? Dacă are cărți, ce-o să facă fără schimburi? Dar pe urmă mi-am spus că, pesemne, bagajele o să-l ajungă din urmă. După ce a vorbit despre unele și despre altele, unul din noi l-a întrebă: „Tovarășe medic, cînd ați vrea să mergeți să vedeți dispensarul?” El s-a uitat iarăși la ceas, apoi a rostit: „Aveți pe-aci Mersul Trenurilor?” Ne-am privit nedumeriți, apoi secretarul consiliului popular a zîmbit: „nu vă supărați, știți, pînă la dispensar nu-i nevoie de tren, că e colea la doi pași!” Medicul a tușit. „Nu întrebam pentru dispensar, făcu el, vreau să știu ce trenuri trec spre București!” Noi iar

cine-am privit mirați și ne-avă rostiră: „Păi trec vreo 5—6!” Pe urmă i-am urat odihnă plăcută și l-am invitat să ne întîlnim după-amiază.
Pe inserate la orele 6, ne-am dus la el. Tînărul medic ne aștepta în picioare. Ne-am așezat în jurul mesei. „Uite, tovarășe medic, încu președintele C.A.P.-ului, noi am făcut un program de lucru, că mai întii problema copiilor...” „Am făcut și eu un program de lucru”, îl înterupse medicul. „Da? făcurăm noi veseli, ei bravo! Care va să zică am fost într-un gînd!” Și secretarul consiliului îmi șopti: „Îmi place de el că e om ordonat”. Medicul se ridică în picioare: „Uite planul meu!” Și scoase din buzunar o hîrtiuță. „Să

auzim” făcurăm noi. „Iată, tovarășe, făcu el. Dimineața am tren care pleacă din București la 8 și sosește aici la 11! Aia cu care am venit! Mai e unul care sosește aici la 9, dar ăla pleacă din București la 6! E prea devreme! Care va să zică, vin cu ăla de 11!” „Tovarășe medic, am intervenit eu, pentru că ceilalți amușiseră, dar noi credeam că... la noi se pune problema...” „Știu, mă înterupse el, problema se pune cu ce plec! Fiți pe pace că am rezolvat-o și asta! Este un tren care pleacă de aici la 4 și sosește la București la 7! E perfect! Cu ăsta o să plec! Și mai e unul care pleacă de aici la 6 și sosește la București la 9! Cît e ora acum?” „Șase fără un sfert, am bliguit eu”. „Ei, îl mai prind”,

făcu medicul, și înșfăcă valiza.
A doua zi la 11 l-am așteptat iar l-am arătat că noi am făcut o soroteală și ne-a ieșit că, dacă pleacă la 11 și pleacă la 4, rămîne în sat numai cinci ore pe zi, ceea ce înmulțit cu 60, rezultatul de 480 de minute de muncă, ca să nu mai spunem că noi vrem să fim siguri că avem la dispensar găsăm la nevoie un medic nu un anunț „veniți mîine”. Că așa cum a luat-o el acum, i-am mai spus noi, stă acum va să zică în sat cinci ore și în tren șase ore! Păi mai avantajăți decît noi sînt călătorii că el, deși nu-i repartizat pe tren, stă mai mult în vagon decît în dispensar. Așa că n-ar fi decît două soluții: ori își scot cei din sat abonament pe C.F.R. și circulă zilnic și ei cu trenurile astea, ca să aibă medicul aproape, ori...
SADI RUDEANU

12 snoave
CUPON 4

Domnul Popescu, dorînd să facă o excursie în circuit prin țară, se duse la agenția de voiaj C.F.R. și după ce îl spuse funcționarului de la ghișeu intenția sa, întrebă cît îi va costa asemenea bilet de trei dus-întors.
— Depinde ce traseu vă alegeți, îi răspunse funcționarul.
După ce a consultat lista cu traseele, domnul Popescu s-a dus la Tarom și și-a luat un bilet de avion spre Oradea. „De sus, și-a spus el, e să fac circuitul cu privirea”.

ROMÂNIA PE MERIDIANELE GLOBULUI

La bilanțul bogat al realizărilor pe planul desăvârșirii construcției socialismului se adaugă prezența deosebit de activă a țării noastre la viața internațională, inițiativa și contribuția ei permanentă la îmbunătățirea relațiilor dintre state, a climatului internațional, la soluționarea pe cale pașnică a marilor probleme care frământă astăzi omenirea. Această prezență reflectă prestigiul în necontenită creștere a țării noastre pe arena internațională, rezultat al politicii externe fundamentată științific și desfășurată cu înțelepciune de Partidul Comunist Român și guvernul țării noastre. Așa cum arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R. „Între politica internă de construcție a societății socialiste de înflorire multilaterală a patriei, și politica noastră externă există o legătură indisolubilă, o unitate dialectică inseparabilă. Politica externă a Republicii Socialiste România dă glas aspirațiilor profunde ale poporului român care consacrandu-și forța și energia uriașei opere creatoare, pașnice, de edificare a noii orânduiri manifestă în același timp un înalt spirit de responsabilitate pentru cauza socialismului și progresului social în lume, pentru soarta întregii omeniri“.

La baza politicii sale externe, România pune principiile suveranității și independenței naționale, egalității depline în drepturi, neamestecul în treburile interne, avantajul reciproc, a căror respectare neabătută constituie chezașia dezvoltării unor relații normale între state, a asigurării păcii în lume.

Aceste principii trebuie să-și găsească o aplicare exemplară în condițiile socialismului, chemat să instaureze relații de tip nou între popoare.

Traducând în viață rezultatele amplelor dezbateri ale sesiunii Marii Adunări Naționale din vara anului 1967 consacrate politicii externe a țării noastre, diplomația României s-a manifestat prin numeroase inițiative și propuneri menite să asigure triumful telurilor pașnice, ale prieteniei și colaborării rodnice între popoarele lumii. Republica Socialistă România acționează cu perseverență pentru întărirea prieteniei și alianței frățești cu toate țările socialiste.

O expresie elocventă a acestei politici o constituie recenta vizită în Cehoslovacia a delegației de partid și de stat a țării noastre condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al P.C.R., și semnarea Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală între Republica Socialistă România și Republica Socialistă Cehoslovacă. Convorbirile care au avut loc cu acest prilej au fost dominate de o deplină înțelegere reciprocă și s-au desfășurat sub semnul solidarității, colaborării, alianței, socialismului. După cum aprecia ziarul „Rude Pravo“: „Vizita română după cum este evident a fost punctul culminant al unei perioade de înțelegere reciprocă într-unul din intervalele de transformări radicale în evoluția noastră socialistă și din partea noastră nu putem decât să ne exprimăm mulțumirea pentru poziția României care poate fi apreciată ca o mărturie a solidarității și bunăvoinței de a înțelege conținutul profund socialist al evoluției actuale de la noi“.

În prezent, Republica Socialistă România este cunoscută și are numeroși prieteni acolo unde cu 25 de ani în urmă aproape nu se știa de existența ei. În ultimii ani au fost stabilite relații diplomatice cu încă 18 țări, numărul statelor cu care România întretine relații diplomatice ajungând la 84. România colaborează astăzi pe plan economic și comercial cu peste 100 de țări. În Europa și Asia, în America Latină și Africa pot fi întâlnite azi produse românești care se bucură de un bun renume.

Alături de celelalte țări socialiste, de toate forțele iubitoare de pace, România desfășoară

Frumoasele covoare românești, obiectele de ceramică și alte produse prezentate în Expoziția de artă populară românească din localitatea Martin (R. S. Cehoslovacă) au incantat privirile zecilor de mil de vizitatori.

o intensă activitate pentru micșorarea încordării internaționale și rezolvarea problemelor litigioase între state prin metoda, verificată de istorie, a tratativelor, pentru crearea unui climat de pace și securitate trairnică.

Cea de-a XXII sesiune a Adunării Generale O.N.U. a avut o deosebită semnificație pentru România, în primul rând datorită faptului că în fruntea acestui important for al popoarelor a fost ales un reprezentant al țării noastre, ministrul afacerilor externe Corneliu Mănescu. În Adunarea Generală ca și în comitetele O.N.U. în probleme importante ca, dezarmarea, lupta împotriva colonialismului și rasismului, mijloacele de intensificare a cooperării economice, necesitatea aplicării principiului suveranității și multe altele, țara noastră și-a adus o contribuție substanțială.

Punând în aplicare în mod consecvent Declarația în problema securității europene a Comitetului Politic Consultativ al statelor participante la Tratatul de la Varșovia care a avut loc la București în iunie 1966, țara noastră a depus eforturi susținute pentru înlăturarea reziduurilor războiului rece pe continentul european.

Consacrandu-se telurilor nobile de apărare a păcii, România își manifestă solidaritatea frățească cu poporul vietnamez în lupta sa dreaptă pentru respingerea agresiunii americane.

Aplicând o diplomație activă, Republica Socialistă România consideră că schimbul de vizite dintre conducătorii statului nostru și conducătorii de state cu sisteme sociale diferite contribuie la dezvoltarea relațiilor multilaterale, constituie o valoroasă contribuție la pace și înțelegere pe plan internațional. În acest cadru se înscriu numeroasele vizite, contacte și schimburi de vederi care au avut loc în acest an.

Acțiunile diplomației românești fac ca prestigiul țării noastre să fie mai mare ca oricând, înscriu România socialistă la loc de cinste în marea familie a națiunilor lumii.

ION MANEA

Oaspeți străini despre țara noastră

„Sint pentru întâia oară în țara dv. Dar cunosc sufletul poporului dv. prin trei mari fii ai lui.

Admir gândirea lui Mihai Eminescu, despre care se poate spune pe drept cuvânt că e poetul care i-a dăruit românului poezia pentru toate virstele lui.

L-am urmărit de multe ori dirijind sau concertind la noi pe acel desăvârșit George Enescu, care, cu vioara lui, m-a purtat mult printre dv. L-am cunoscut pe Brâncuși, prin opera pe care a dăruit-o omenirii și implicit Americii mele, acele admirabile idei conturate în reliefuli ce vorbesc eternității.

„Voi duce nepoților mei păpuși în costume populare românești“.

JANET L. AUCHINLOSS

mama Jacquelinei Kennedy, soția fostului președinte al S.U.A., J. F. Kennedy

„Am fost într-adevăr impresionat văzind Bucureștiul, Constanța și am constatat mai ales — și aceasta este ceea ce m-a frapat îndeosebi — că se muncește mult peste tot. Se construiește, se organizează și se caută cu lucrurile să fie văzute prin prisma viitorului. Aceeași impresie am avut-o în convorbirile cu personalitățile românești. Am fost impresionat de grija cu care autoritățile românești se preocupă de viitorul economic al țării, de măsurile ce trebuie luate pentru a dezvolta această economie, în special în domeniul industrial“.

MAURICE COUVE DE MURVILLE

prim-ministru — Franța

„Nu pot să nu folosesc cuvîntul „surprindere“. După tot ce am citit favorabil în presa internațională despre România, sint totuși deosebit de surprins să constat că România este chiar atât de modernă și plină de progres. Peste tot am fost impresionat de capacitatea cadrelor de conducere, de luciditatea lor și de spiritul lor realist și deschis cu care abordau problemele. În calitate de cercetător, sint convins că informațiile ce mi-au fost furnizate sint corecte și serioase și că economia României este în miini bune“.

Prof. KAREL HOLBIK

profesor de economie la Universitatea din Boston — S.U.A.

„La București am vizitat muzee și expoziții, am urmărit spectacole de teatru și balet, am vizitat Conservatorul „Ciprian Porumbescu“ și Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică „I. L. Caragiale“. Conservatorul, cu studioul său, după părerea mea, este o instituție excelentă și imi dau seama de marele profit pe care l-ar avea studenții din oricare țară a Europei care și-ar desăvârși aici pregătirea muzicală“.

GEORG ANDRESEN

scriitor și critic de artă danez

PREZENȚE

Nu demult, la Tabriz, străveche capitală de provincie, a avut loc ceremonia inaugurării șantierului primei uzine de tractoare din Iran, care va fi construită în cooperare cu România. Iată o știre care, în câteva cuvinte, ne arată cum țara noastră, cu o industrie în plină dezvoltare, vine în sprijinul altor țări.

Mărcile de tractoare românești ca și utilajele petroliere, strungurile și alte mașini-unele de fabricație românească se bucură de o bună apreciere peste hotare. Un singur exemplu: mașinile-unele produse de Fabrica de mașini-unele și agregate din București (F.M.U.A.B) se exportă în numeroase țări, printre care se numără S.U.A., Japonia, Italia, Elveția, R.F. a Germaniei, Franța etc.

Țara noastră participă tot mai des cu tot mai multe produse la cele mai renumite târguri internaționale, ca acelea de la Leipzig din R.D.G., Milano (Italia), Osaka (Japonia) și altele. La târgul de la Osaka, de pildă, România a fost prezentă cu un oficiu comercial, amenajat pe o suprafață de 120 metri pătrați. Șapte întreprinderi de comerț exterior au prezentat numeroase mostre de produse metalice neferoase, condensatori electrice, mobilă, fibre lemnoase, utilaj petrolier. Exponatele românești au atras numeroși vizitatori, precum și reprezentanți ai unor mari firme japoneze.

În Sahara algeriană, un grup de ingineri români efectuează lucrări de prospectare și valorificare a unor rezerve petroliere.

La cel de al 17-lea Salon internațional al invențiilor, care a avut loc

la Bruxelles (Belgia) la începutul acestui an, invenția românească releu multiplicator a obținut medalia de aur, iar alte patru invenții — medalii de nichel.

Țara noastră organizează peste hotare și numeroase expoziții de artă populară, care s-au bucurat peste tot de un frumos succes.

În perioada estivală a acestui an au plecat peste hotare zece ansambluri folclorice care au reprezentat țara la Festivalul internațional de folclor și în cadrul unor schimburi artistice cu artiștii amatori din alte țări.

Ansamblurile folclorice din Suceava, Sinaia, Brașov, Ploiești, Timișoara au prezentat tezaurul nostru folcloric la Nicasstro (Italia), Tolbuhin (Bulgaria) Schotten (Belgia) Brunnsom (Olanda), Zagreb și Pancevo (Iugoslavia) și la Bekescsaba (Ungaria).

La începutul lui august corul Camerata (Palatul culturii din Ploiești) a participat la Festivalul corurilor organizat la Veszprén (Ungaria) în cadrul mișcării corale „Europa cantat“. Corul Palatului culturii din Pitești a dat spectacole la Kosice (Cehoslovacia) în cadrul unui schimb artistic reciproc cu corul cadrelor didactice din localitate.

Artiștii amatori din Capitală, membri ai ansamblului folcloric al Casei de cultură din sectorul VII, sint prezenți la manifestările folclorice internaționale din orașele Montrejeau, Metz și Haguenau (Franța) manifestări care se desfășoară între 12 august și 8 septembrie.

Participarea artiștilor noștri la astfel de evenimente culturale a fost elogios consemnată de presa străină. I